

VRIJ

(22-18-9-10)

Picobello Maffia & Streef

VRIJ  
(22-18-9-10)

©2026 Picobello Maffia & Streef

Alle rechten voorbehouden.  
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen  
in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt,  
in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande  
schriftelijke toestemming van de auteur.

Omslagontwerp: Picobello Maffia & Streef

## Inhoud

Geboren als Dode .....	1
Bloedbroeders.....	13
Jackpot .....	19
De Chinese Connectie .....	31
Ik maak je dood .....	49
A-Team in volle kracht.....	59
M.A.P.A. systeem .....	63
Geldmolens.....	77
De Spaghetti-Mossad .....	89
De boeman & de vuurdoop.....	101
De kist van de Chinese triade.....	119
La Mamy.....	129
Boca de Feugo .....	133
Vendetta .....	139
Gehaktballen & Cocaine .....	149
Het kerkhof der wonderen.....	163
Paddock... van bloed .....	171
God, kunt u me horen? .....	181
Een kerstlied .....	187
Operatie Rattengif .....	201
Je smartphone. Je dood.....	219
De Moed van een lafaard .....	229
aDios .....	241



## *“Geboren als dode”*

*Ik ken je goed, ook al weet ik je naam niet.*

Ik ken het leven dat je leidt, *het rad* dat nooit stopt, draait of je nu linksaf of rechtsaf gaat, of even pauzeert om aan zonnebloempitten te knagen.

Dat rad is speciaal voor je gemaakt.

Ontworpen door marionettenspelers die dit hele circus hebben bedacht en het *“de moderne samenleving”* noemen.

Wil je eruit? Prima.

Betaal. In geld. Echt geld.

Dat bedrukte papier dat altijd wint.

Papier verslaat steen. Elke keer weer.

En zelfs als je een schaar bent, snij je uiteindelijk alleen je eigen lot doormidden. Dubbel zo duur. Dubbel zo kut.

Wij zijn slechts sterfelijke wezens, verstrikt in de geldstromen van multinationals, verslaafd aan vergif dat legaal wordt verkocht: tabak, alcohol, gokken.

En of je leeft of sterft? Laten we eerlijk zijn: het boeit niemand.

Van jongs af aan vertellen ze je dat je goed je best moet doen, dat je moet studeren, dat je hard moet werken. Maar ze vertellen je niet dat je lot in feite al vastligt, bepaald door het nest waarin je bent geboren. Een vooraf uitgestippeld traject dat je tot je laatste adem naar lucht laat happen.

Een laatste adem die je, als je geluk hebt, pas een paar jaar na je pensionering uitblaast.

En pas daarna, veel te laat, dringt het tot je door dat je een leven lang hebt geproduceerd en geconsumeerd tussen de tralies van een onzichtbare *kooi*.

Je wilt zo graag in de pas blijven lopen dat je niet doorhebt dat je in cirkels loopt. Maar die waarheid toont zich pas laat. Te laat.

Keihard en onontkoombaar: op het moment dat je op de intensive care ligt, met een luier om je reet, een nierbekkenontsteking van de katheter in je lul, en een behandeling die ze net zo goed kunnen overslaan – gezien de uitzichtloze prognose.

### *Leef of ga dood!*

Dit is het legendarische verhaal van de hamster die niet in het mortuarium eindigde maar ontsnapte uit zijn verstikkende kooi...

een hamster die zichzelf heeft verlost van dat verdomde rad.

Ik was een *hamster*, net als jij.

Ik wisselde vaak van kooi. Van rad. Van belofte.

Ik rende als ober. Verzekeringsagent. Verkoper.

Om de dag kreeg ik wat pompoenpitten, en soms, als ik braaf was, een schijfje appel tussen de tralies.

In niets was ik anders dan jij. Niet in koopkracht. Niet in vrijheid.

Na twintig jaar eerbare arbeidsslavernij had ik een cv dat leek op de menukaart van een psychiatrische inrichting.

Mijn levensloop liep parallel aan die van een meervoudig ontsnapte crimineel uit Alcatraz.

Het was overduidelijk: ik had werkelijk alles geprobeerd om uit die verdomde kooi te ontsnappen.

Ik had me nog altijd niet neergelegd bij een leven als dat van de klassieke te dikke hamster, tevreden met zijn gevangenis, gelukkig zolang zijn wangen maar vol pitten zaten.

Ik beet. Ik krabde.

Elke keer dat de meester de kooi opende, probeerde ik eruit te glippen.

Ik wilde rust, na dat verplichte, eindeloze rennen op het rad.

Ik wilde wakker worden in een mooi huis op het platteland, met krekels in de tuin, een glimlach op mijn gezicht, en nog zelfstandig kunnen pissen. En vooral: zonder dat de postbode opnieuw een brief van de belastingdienst kwam brengen.

Tijd is geld, en met geld kun je tijd kopen.

Als je niet vast wilt blijven zitten in de dagelijkse sleur van het leven dat de meester al voor je heeft voorgedroogd, heb je borg nodig. Véeel borg.

Zoveel dat je jezelf elke dag opnieuw kunt vrijkopen, dag na dag, je hele leven lang.

Mijn hele leven ben ik een sociaal wonderkind geweest.

Een paar woorden, twee blikken, en ik had je al in mijn broekzak.

Hoewel ik altijd geobsedeerd ben geweest door mensen die, al sjoemelend met de balansen, erin slaagden de belastingdienst en de staat op te lichten, was het mijzelf nooit gelukt om écht te ontsnappen.

Ik hing altijd precies op de rand van levenslange economische vrijheid, om net op het moment dat de deur open leek te gaan weer terug te vallen in die eeuwige kooi.

Was ik misschien niet slim genoeg?

Nee hoor. Ik had gewoon niet genoeg geld.

Nooit genoeg om mezelf langer dan een paar maanden vrij te kopen.

De baas van de kooi, degene die de touwtjes in handen heeft van onze maatschappij, heeft er een hekel aan om slaven te verliezen.

En als hij er toch een moet laten gaan, dan zal de borg zo ontzettend hoog zijn dat hij garandeert zelf nooit in dat verdomde rad terecht te komen mocht het ooit tot een volksopstand komen.

Hoewel mijn leven allesbehalve alledaags was en ik in theorie alleen voor mezelf hoefde te zorgen, lukte het me telkens nét niet.

Steeds opnieuw moest ik mijn vrijheid weer inleveren, en met elke extra grijze haar op mijn hoofd werd de borgtocht hoger.

Zesduizend euro per jaar, per haar, op mijn belastingaangifte.

En ik werd met de dag grijzer.

Ik had het eens uitgerekend: als ik in dit tempo zou doorgaan, zou ik tegen mijn zestigste misschien elk jaar een maand op vakantie kunnen, twee huizen kunnen bezitten, maar waarschijnlijk ook dagelijks maagtabletten moeten slikken vanwege de maagzweer die ik dan onvermijdelijk zou hebben opgelopen.

Geweldig, toch?

De markt was inmiddels op alle fronten verzadigd.

De aarde was omgeploegd, kapotgereden, tot op het bot uitgeput.

Overall idioten, systemen en verdienmodellen waarin de mens volledig werd leeggezogen.

De wereld stond vol met mensen die maar al te graag geloofden wat ze wilden geloven — en de bodem was perfect voorbereid om misbruikt te worden.

Wie rijk was geworden, had simpelweg op het juiste moment toegeslagen, in periodes waarin niemand oplette.

De een werd miljardair met zogenaamde afslanksupplementen, in werkelijkheid een cocktail van zware metalen en goedkope voedingsrommel.

Een ander verdiende zes nullen door zijn blote kont op social media te zetten.

Zelfs de laatste kruimels van menselijke laagheid waren inmiddels geogst. Het enige wat nog constante inkomsten garandeerde, waren verslavingen.

Verslavingen, gecreëerd door een *tweekoppige draak* waarmee je onmogelijk kon communiceren.

Zelfs een geldwolf en meester in manipulatie zoals ik kreeg daar geen gesprek mee gevoerd.

Het eerste hoofd, ziekelijk groot, stond voor de Staat, omringd door politie, politici en dure adviseurs die hem beschermden.

Het tweede hoofd was kleiner, maar minstens zo gevaarlijk: dat was het hoofd dat Maersk-containers vol wit poeder uit Caracas ongestoord naar de havens van Rotterdam of Lamezia Terme liet varen.

Voor het eerste hoofd zou zelfs de tussenkomst van de paus niet genoeg zijn geweest.

Voor het tweede moest je bereid zijn tot een leven lang in de isoleer en accepteren dat de helft van je familie zou sterven nog vóór je recht kreeg op een uurtje frisse lucht.

In de eindeloze, telkens mislukte jacht op samenwerking met een van die koppen, belandde ik — alsof het zo was voorbestemd — zelf ook in een verslaving.

Een modern machtsmonster.

Een systeem dat overal grip op had: op alle lagen van de samenleving, én zelfs op de belastingaangifte van iedereen die leefde op basis van het saldo op zijn bankrekening.

Gokautomaten. Speelhalmmachines. Videoloterijen.

Alles met een scherm dat oplichtte kon je binnen een paar minuten veranderen van iemand in de bijstand in iemand die ineens tien hypotheektermijnen betaalde en ook nog twee weken Malediven boekte. Van alle verslavingen is er geen één die zoveel macht geeft als gokken. Gokken geeft macht. Tijdelijk. Vals. Maar tastbaar.

Je kunt zoveel cocaïne door je neus jagen als je wilt, jezelf kapotzuipen, elke dag met iemand anders naar bed gaan — uiteindelijk moet je toch je kont bewegen en geld verdienen om je verslavingen te blijven bekostigen.

Vergeet dat nooit.

*Nooit.*

Werken verheft de mens, zo wordt gezegd.

Maar acht uur hard werken, en wat hou je ervan over?

Je doet een paar keer boodschappen bij de plaatselijke supermarkt om daarna, mede door een afgesloten lening die als een zwaard van Damocles om je nek hangt, met veel gevloek de rest van de maand door te moeten komen, tot je volgende salaris.

De meeste mensen die ik kende waren verslaafden.

Sommigen hadden letterlijk twee huizen opgesnoven, en reden nu rond in een krakkemikkige Toyota Corolla, wensend dat ze met een fles *Moët & Chandon* in de hand in Porto Cervo zaten.

Anderen hadden zich kapot gezopen al denkend dat ze van het leven aan het genieten waren.

Ze hadden hun lever weggeborreld in een wanhopige poging waardering te vinden voor *het rad* waarop ze aan het rennen waren.

Dan was er Luciano, een geboren gokker, die na een vruchteloze blackjack-marathon op zijn zeventigste in een sauna van een luxe hotel overleed aan een hartaanval terwijl hij van een Thaise massage aan het genieten was.

Luciano echter was anders, hij had altijd een droom nagejaagd van een goedgevulde bankrekening en een beter leven.

Uiteindelijk, na zelfs een keer de pekinnees van zijn vrouw te hebben vergokt, had hij bij de slot-machine in het casino van Monte Carlo de jackpot van 1 miljoen euro gewonnen.

De realiteit is dat geld de wereld regeert, Luciano was niet zoals mijn andere feestvrienden Ettore en Lucia.

Die werden na een mentale ontsnapping, onder invloed van coke en alcohol, de volgende ochtend met bijbehorende kater wakker.

De een om zijn restaurant met een nog hoge openstaande schuld te openen en de ander om op tijd in te kloppen voor haar fabrieksshift.

Maar niet Luciano.

Twee jaar na de jackpot, "*Big Lucio*" noemde ik hem, die tot die dag zeven dagen per week in z'n ijzerwareenzaak werkte zodat hij zijn hypotheek en de opleiding van zijn kinderen kon betalen, zei tegen me:

"Ik ben vrij, en weet je waarom?"

"Geen idee, omdat je alles kan kopen wat je wilt?" antwoordde ik.

"Nee, vriend... Ik heb het kostbaarste gekocht dat je in dit leven kunt bezitten."

"Heb je een nieuwe Rolls cabrio gekocht?" vroeg ik, grappend.

Luciano werd serieus, keek me recht in de ogen aan met een blik die ik nooit zal vergeten en antwoordde:

"Nee, mijn vriend ... *Ik heb tijd gekocht!*"

Hij had gelijk.

"Big Lucio" had het allerbelangrijkste in dit verdomde leven gekocht.

Tijd.

Luciano was geen domme jongen, hij was afgestudeerd aan de "*Universiteit van de Straat*", en precies daardoor kerfde zijn korte en directe antwoord zich voor altijd in mijn geheugen.

Net als hij raakte ook ik verslaafd de dag dat ik een muntstuk van € 2 in een gokautomaat stopte, een totem-achtige gokautomaat aanbeden onder de naam "*Fowl Play*".

Een apparaat met een hemels uiterlijk, ontworpen in de hel, vol lampjes en geluiden, waarbij de kippen op het LCD-scherf – als ze in *Bonusmodus* raakten – een blauw ei uitpoepten, ter waarde van drie hypotheektermijnen.

Maar als ze verstopt zaten, lieten ze me de volgende dag failliet achter, bedelend voor de kerk om een pakje Marlboro's.

Die dag had ik, binnen tien minuten, drieduizend euro in tweeuromunten gewonnen. En met een overdosis aan dopamine van euforie probeerde ik te voorkomen dat ook maar één munt uit het uitgiftevak van de machine op de grond viel.

Onder applaus van de kassamedewerker wisselde ik de munten in voor knisperende bankbiljetten.

Op de achtergrond was het geluid te horen van het loeien van een sirene, niet die van de politie, maar die van de *Bonusjackpot*.

In de tijd die het kost om één sigaret op te roken, had ik al meer verdiend dan mijn vriend de agent na vijf jaar patrouilledienst.

Meer ook dan Endrit, de Albanese cokehandelaar met zeven jaar cel achter zijn naam en een stoma dankzij de Crohn, aangewakkerd door pure stress.

Hij reed rond in een gedeukte Fiat Punto, alleen maar om te voorkomen dat iemand zou vermoeden hoeveel geld hij echt had.

Dat geld was van mij. Gewonnen van de staat.

Een gift van de Italiaanse overheid, die de dapperen beloont.

En ik had volledige controle over hoe ik het ging beheren.

Ik betaalde meteen een gedeelte van mijn auto af, en een paar termijnen van mijn hypotheek.

Ik besloot dat ik mijn afspraken met potentiële klanten de komende twee dagen zou overslaan.

Ik was moe.

Ik wilde rust.

En na zo'n overwinning kon ik me dat veroorloven.

Maar het gif had zich al verspreid.

De kiem zat al in mijn bloedbaan: de gokbaci.

Als een diepe rookwolk crack was het mijn systeem binnengedrongen.

Twee dagen bracht ik door achter de gokautomaat.

Meer dan zeventuizend euro had ik in die automaat gegooid.

Ik had zelfs het geld vergokt dat een aantal van mijn klanten mij voor hun levensverzekering had betaald.

Geen wonderen dit keer.

De stress zorgde ervoor dat ik een hele slof sigaretten oprookte.

Eindbalans: een verlies van € 3.200.

Ik besepte dat dat verdomde uitstapje me duur was komen te staan.

Verdomd duur.

Maar het was al te laat.

Ik dacht dat ik het mechanisme doorhad, of beter gezegd: ik dacht dat ik het begreep.

Ik bleef de hele dag in bed liggen en herhaalde als een mantra:

*“Ik speel nooit meer.”*

Maar diep vanbinnen wist ik dat ik loog.

Ik loog tegen mezelf.

Geen enkele drug ter wereld kon dat ene moment van euforie vervangen.

Dat gevoel van geluk toen ik die bonus won.

Mijn brein was daar.

Geobsedeerd.

Verankerd.

En ik begreep toen één ding: als ik wilde ontsnappen aan het hamsterwiel van de middenklasse, dan moest ik risico's nemen.

Niet het risico van de gevangenis, niet het risico van een kogel door mijn kop, maar iets veel zeldzamers.

Ik zou mijn ziel moeten verkopen en terug moeten gaan naar de gokautomaat.

Ik werd met huid en haar opgeslokt, ik werd opgezogen in de wereld van het gokken.

Wat begon als een licht ongemakkelijk gevoel in mijn pols, veroorzaakt door de eindeloze stroom munten die ik dagelijks in die duivelse machines wierp, eindigde bijna in een chronisch carpaaltunnelsyndroom.

Gek genoeg had ik, ondanks het feit dat ik compleet in beslag werd genomen door mijn gokverslaving, een grote sprong in mijn carrière weten te maken door mezelf op te werken van eenvoudige verzekeringsagent tot een bekende zakenagent.

Ik weet bij God niet hoe ik dat voor elkaar heb gekregen.

Was het geluk, of heeft iemand daarboven een handje meegeholpen?

Doordat ik in een bepaald soort speelhallen rondhing, kwam ik in contact met mensen van een heel eigen kaliber: de sociale elite aan de ene kant, en aan de andere kant het type dat liever de loop van een pistool overhandigd dan een visitekaartje.

Als geboren one-man-show op het gebied van menselijk contact raakte ik al snel bevriend met mensen met serieuze financiële of sociale slagkracht.

Ondanks dat ik vaak in die gokhallen aanwezig was, zorgde ik er wel voor dat mijn eigen gokverslaving voor anderen altijd goed verborgen bleef.

Een geintje, wat geklets en voilà...

Iedereen kende me nu als de “serieuze” man, recht door zee, een klootzak zoals ze zeiden, maar met de stijl van een pauselijke kardinaal.

Nadat ik hun vertrouwen had gewonnen, slaagde ik erin om hun vuile geld onder mijn hoede te nemen, geld dat ze toch niet hadden kunnen uitgeven.

En ook al verdampte er een percentage richting de staatskas, ik maakte het schoon.

Brandschoon.

Klaar om uitgegeven te worden aan een nieuwe Porsche of een appartementje op Ponza.

Niet door middel van ingewikkelde constructies met banken en internationale holdings, maar door het organiseren van feesten met muziek, champagne en cashplay-tafels, zonder gasten.

Aan het eind van de avond was alles netjes geregistreerd in het kasboek. De coolste geldwasserij aan de Riviera Romagnola en Tirrena.

Via een vertrouwenspersoon, een topfiguur in de wereld van muziekevenementen en feesten, stroomde er aan het eind van elk feest tussen de veertig- en zeventigduizend euro binnen.

Netjes alles geregistreerd, belast en witgewassen.

Dat geld werd vervolgens zonder moeite overgemaakt naar een van de evenementenbedrijven die ik had opgericht.

Daar kon de investeerder, zo noemde ik ze liever dan “witwasser”, meerderheidspartner worden als hij meer zekerheid wilde dan de standaard 10% in een dochterbedrijf.

In deze kringen was vertrouwen bijna vanzelfsprekend.

En om mijn kleinere klanten maakte ik me minder druk dan om welk schimmig constructiebedrijfje op de Britse Maagdeneilanden dan ook.

We wisten allemaal verdomd goed dat we zaken deden met mensen die, als je ze zou naaien, geen seconde zouden twijfelen om de trekker over te halen van een .38 met een zorgvuldig weggevijsd serienummer. Daarom bewogen de stukken op het bord, zelfs het laatste pionnetje, tot op de seconde — als een atoomklok.

Uiteindelijk, na drie jaar lang zeven dagen per week te hebben gewerkt, met constante stress, slapend met één oog open en één oog dicht, met altijd in m'n achterhoofd de fiscus en de FIOD, was het me gelukt om met een blanco strafblad tweehonderdduizend euro opzij te zetten en mezelf als kerstcadeau een niet-operabele hersentumor te bezorgen.

Ja, je hebt het goed gelezen:

“Als het niet uitzaait, haal je misschien op wonderbaarlijke wijze je pensioen, maar als het wel uitzaait: twee, drie jaar max,” zei de neuroloog onbewogen.

Fantastisch, nietwaar?

De dag dat ik het ‘goede’ nieuws kreeg in het *Besta-ziekenhuis* in Milaan, sloeg mijn wereld om.

Het voelde alsof mijn tegenstander in een schaakpartij ineens zijn zelfbeheersing verloor en het hele bord omver ramde.

Pionnen, koning, koningin, alles kletterde de vloer op.

Het enige geluk in deze hele shitsooi was dat ik geen partner had aan wie ik dit hartverscheurende nieuws moest vertellen, en geen kinderen voor wie ik nog moest zorgen.

Gelukkig had God het vrouwelijk geslacht bespaard van de ontmoeting met een wandelende mislukking zoals ik.

Mijn tijd was op. Alles was voorbijgevlogen.

Relaties buiten het werk had ik niet, en de centen die ik bij elkaar had gespuugd, gal en bloed tegelijk, waren niet eens genoeg om in het centrum van Rome een berghok te kopen met het formaat van een doodskist.

Ik realiseerde me dat ik mijn tijd tot nu toe alleen maar had verspild, ik had mezelf dag na dag opgeofferd om uiteindelijk te eindigen met niks, precies zoals wanneer je in een achterafsteeg denkt een iPhone te scoren en thuis ontdekt dat je bent opgelicht met een waardeloze dummy.

Jaren en jaren van stress, gevloek en het gebruik van maagzweertabletten en ik was nog steeds niet vrij.

Ik wist het zeker: ik zou dood zijn nog voordat ik de kans had gehad 's ochtends wakker te worden in een mooie oude villa, al nadenkend over waar ik die dag naartoe zou gaan, zonder te hoeven stressen over andere dingen.

Ik sloot mijn kantoor.

Door de chemotherapie en de depressie zat ik geestelijk en mentaal aan de grond.

Het enige wat me nu nog een beetje troost gaf, was het gokken.

Die adrenalinestoot zorgde er op sommige dagen voor dat ik de tumor vergat en geloofde dat ik mijn leven in onsterfelijkheid kon doorbrengen.

Op andere, minder gelukkige dagen zocht ik naar een touw waarmee ik mezelf vlak bij de uitgang zou kunnen ophangen, alsof ik wilde zeggen: *“Ik heb het geprobeerd.”*

Gelukkig besloot ik, na een maand wonderbaarlijk gokvrij te zijn gebleven, me weer te storten op waar ik wél goed in was: ik ging opnieuw aan het werk als zakenmakelaar.

Ondanks het monster in mijn hoofd, dat niet alleen mijn hersenen aan het verslinden was maar me ook dwong een belachelijke pruik te dragen vanwege de chemo, begonnen klanten uit heel Italië dankzij mond-tot-mondreclame opnieuw massaal binnen te stromen.

Ik rook een nieuwe markt al vroeg. Ik positioneerde mezelf opnieuw als zakenmakelaar én motivatiecoach, met een bijbehorende social media-pagina en een ondergrondse onderscheiding voor moed toegekend door al die heren voor wie ik het vuile geld had witgewassen dat verstopt zat in de verlaagde plafonds van hun villa's.

Op een dag huurde ik een complete touringcar en vulde die met geestelijk wanhopige mensen met niet zo wanhopige bankrekeningen, op weg naar Zürich, ook wel bekend als het financiële hart van Europa.

Bestemming: een seminar van een bekende succesprofeet, iemand met een gigantische aanhang en een even gigantische winnaarsmentaliteit. Hij speelde in een compleet andere klasse.

Dit was niet een of andere kwakzalver die goedgelovige middenklassedromers uitperst in motels die normaal per uur worden verhuurd voor een vluggertje.

Nee, dit was iemand die werkte met mensen die, hoe klein hun schaal soms ook leek, echte mini-imperia hadden opgebouwd.

Echte *“fijo de 'na mignotta”*: zoon van een hoer, in Napels geen belediging maar een kwalificatie.

Geharde overlevers, straatwijs, met meer littekens dan diploma's.

En als je iemand moet bespelen die afgestudeerd is aan de Stanford School of Business, met een MBA in belastingontwijking, dan speel je een totaal ander spel dan wanneer je een naïeve fabrieksarbeider moet

misleiden die zolen maakt voor 1,80 per uur en denkt dat passief inkomen betekent dat je op de bank Netflix kijkt terwijl het universum voor je werkt.

Tenzij ze allebei een .38 tegen hun slaap gedrukt krijgen, is het véél moeilijker bij de één iets voor elkaar te krijgen dan bij de ander.

Maar één ding stond vast: vanaf het moment dat ze hun deelname aan dat seminar hadden bevestigd, waren ze gestopt met nadenken, en vertrouwden ze op iemand anders die voor hen kon denken, iemand die wist wat hij deed.

En hij wist dat. Hij wist het maar al te goed. Maar ik wist het ook.

En al kenden we elkaar alleen van horen zeggen, we wisten vanbinnen allebei precies hoe de vork in de steel zat: wij waren het die het spel leidden.

Wij dreven de koeien naar de wei terwijl we het hooi uit hun stal stalen.

## “Bloedbroeders”

We kwamen aan in Zürich, in een groot hotel met een conferentiezaal.  
Marmeren vloeren, art-nouveaumeubels.  
Zelfs op het toilet rook het naar geld.  
Dit was de wereld van de rijke mensen.  
Mensen die zelf nog geen blikje tonijn kunnen openen, maar die wél  
beslissen over het leven en de dood van anderen.  
Zij hadden het systeem gebouwd.  
De regels.  
De grenzen.  
Niet alleen tussen landen, maar vooral in de hoofden van mensen.  
Of beter gezegd: in de hoofden van de hamsters.

Allemaal uitgerust met een laptop, ploften we met onze kont op de  
comfortabele Frau-Fauteuils in de vergaderzaal.  
Tijdens zijn presentatie keek de verkoopprofeet me een paar keer nerveus  
aan, alsof hij me tot de orde wilde roepen.  
Hij had meteen door met wie hij te maken had, en niet omdat ik een  
keycord om mijn nek had met de woorden *Meeting Operator* erop, maar  
omdat ik de enige was die soms nauwelijks zijn lachen kon inhouden.  
De rest van de mensen staarde hem aan met open mond, alsof hij iets  
heiligs stond te verkondigen.  
Dit is de hele truc: “Twijfel erin, houvast eruit, en je kunt ze sturen waar  
je wilt.”

Aan het eind van het seminar, tussen een staande ovatie en knuffels zoals bij een gospelkerkdienst, gingen we allemaal richting het buffet.

Zonder te treuzelen liep ik recht op hem af, VIP-pas om mijn nek, en stelde hem meteen voor aan enkele van mijn beste ‘leerlingen’, de top van mijn klas.

Ik moet eerlijk zijn: de gemiddelde stijl van mijn drie beste klanten schommelde ergens tussen krijstreeppakken glimmend als goudpapier van *Ferrero Rocher*-pralines en sneakers in pure *paninaro*-stijl.

Vergeleken met hen zagen zelfs de schurken *Picari* uit de films van Mario Monicelli er beter uit.

Maar toen ze voor hem stonden, zag ik hoe zijn blik hun outfits negeerde en zich *linea recta* vestigde op de horloges om hun polsen.

Drie stuks, waaronder een Patek Philippe Nautilus Genève Blue.

Die samen meer waard waren dan alle hoornvliezen van de andere “stijlvolle” aanwezigen, zelfs als je ze stuk voor stuk op de illegale donormarkt zou verpatsen.

Hij begreep meteen dat mijn klanten uit de ‘marmeren samenleving’ kwamen, zoals hij het noemde.

De tegenpool, maar tegelijk de spiegel, van de wereld waarin hij surfte: de zogenaamde liquide samenleving.

Een samenleving die bestond uit klootzakken in maatpakken achter computerschermen, waarvan de enige vorm van “productie” bestond uit het belazeren van de arbeiders die ‘s middags op kantoor de broodjes kwamen brengen.

De vloeibare samenleving zou verhongeren zonder eten, en de marmeren samenleving zou ophouden te bestaan zonder de utopie ooit zelf vloeibaar te worden.

Die droom om ooit zelf achter een computerscherm te zitten met airco en een romige espresso in de hand, geld tellend in plaats van elke ochtend wakker te worden met twee hernia’s, het geluid van de deegmachine op de achtergrond en een “godverdomme!” bij elke keer dat er weer een belastingbrief in de brievenbus valt, een vriendelijk cadeau van de liquide samenleving.

Een hedendaagse grap, dat is alles.

Hij en ik streefden naar iets anders: Vrijheid, vrijheid van beide werelden.

Een vrijheid die, dat wisten we allebei, alleen kon worden gekocht met dat soort kapitaal dat je in staat stelt alles en iedereen te omzeilen. Waarbij je de muur opent in plaats van je mond en, belangrijker nog, waarbij je niet elke maand een ander kredietbedrijf hoeft te bellen om je hoofd boven water te houden tot de dag dat je wordt verzegeld in het graf waar we uiteindelijk allemaal belanden.

Diezelfde avond, na het seminar, gingen we samen uit eten.

Alleen wij tweeën. Het ging vanzelf, alsof het afgesproken was.

We wisten allebei dat we op hetzelfde niveau zaten.

We wisten ook dat het, bij het minste vleugje verkooppraat, meteen zou eindigen in een handdruk en een “tot ziens”.

Geen van ons wilde ook maar in de verste verte worden benaderd als een van de ezels die we zelf hadden meegezeuld.

Geen van ons wilde tijd verspillen.

Ik liep als eerste het Italiaanse restaurant binnen.

Randy, want dat was zijn echte naam, volgde me op de voet, terwijl hij luidruchtig in het Engels telefoneerde met een zwaar Amerikaans accent.

Hij zette het eerste gesprek in de wacht en schakelde direct door naar een ander, dit keer in het Italiaans, met een robuust Milanese tongval.

Uiteindelijk hing hij de telefoon op, plofte op de leuning van zijn stoel, keek me aan terwijl hij in perfect Napolitaans dialect woest uitriep: *“Guagliò, che vit’è ‘mmèrd!”* (“Gast, wat een klóteleven.”)

Op dat moment barstte ik in lachen en huilen tegelijk uit, zoals wanneer de liefde van je leven je huwelijksaanzoek accepteert.

In die paar seconden wist ik het zeker: ik had iemand ontmoet zoals ik, die op dezelfde golflengte zat als ik.

Ik weet nog steeds niet wat het was. Chemie? Zesde zintuig? Of gewoon de restanten van de chemo die via mijn hielen naar buiten sijpelden?

Noem het wat je wilt, voor mij was het liefde op het eerste gezicht.

Hij vroeg de ober om een schaar, en in plaats van zijn das los te maken knipte hij die gewoon af.

Ik zie nóg die blik van de ober voor me, fronsend, waarschijnlijk denkend: “Verdomme, het is 22.00 uur, de koffiemachine is al schoongemaakt en nu komen er twee gasten in Armani-pakken binnen alsof ze net uit de gesloten afdeling zijn ontsnapt.”

Terwijl we praatten, had ik op een bepaald moment bijna het gevoel dat ik op de bank van mijn psycholoog lag.

We waren twee opstandige honden aan een ketting, die allebei hadden doorgrond dat de enige manier om vrij te zijn zou zijn om de eigenaar te kopen, zijn huis, zijn land, de ketting en alle hekken waarin hij ons had opgesloten.

Voor ons geen gehuurde villa's op *Lincoln Ave* in Miami, geen neppe Instagram-illusies om ons ego op te pompen.

Wij waren allebei bezig een echte vluchtweg te kopen uit een systeem waarin we vastzaten, en we wisten donders goed dat je zo'n uitweg alleen verdient met óf de dood óf een bankrekening met minstens zeven nullen.

Tijd is geld, zonder geld heb je geen tijd om te léven.

En als je wél alle tijd van de wereld hebt, dan heeft papa je óf een fortuin nagelaten, óf je hebt je lot geaccepteerd: 's ochtends wakker worden om in te zetten op obscure handbaluitslagen van een of ander dorp-universiteitje, en wachten op het weekend voor een beerpong-sessie van zelfmoordniveau.

Een leven als een middenvelder: vandaag tik je nog de bal rond, morgen word je getackeld door het leven zelf.

Wij zouden ons "morgen" nooit opofferen voor een vast contract en een prikklok om zeven uur, dat leven was niet meer het onze.

We waren saboteurs, het type waar ze in Den Haag, in de gangen van het Binnenhof, spontaan migraine van krijgen.

De ergste soort ook: je kunt ons nergens op pakken.

Geen pistolen, maar *BTW*-nummers in onze holsters, een brandschoon strafblad en kogels gevuld met pure sluwheid.

Aan het eind van het diner noemden we elkaar al bij onze voornaam zoals twee dronken cowboys aan de bar van een saloon.

"Niet verkeerd opvatten, maar vanaf nu noem ik jou gewoon *Randylator!*," zei ik lachend, "een mix tussen je voornaam en een Engelse rekenmachine."

Randy was een rekenwonder. Een genie in berekeningen. Hij wist alles tot in de kleinste details over belasting- en administratieve zaken, een soort brein van het belastingkantoor zonder draadloze verbinding.

Ik kreeg van hem de bijnaam “Eminem”, en meteen, nog glimlachend, werd ik boos.

“Eminem? Heyy!! de enige pruik die ik leuk vond was deze blonde” riep ik, denkend dat hij me zo had vernoemd door mijn platinablond toupet. “Nee joh, wat “Eminem”? Het is ‘M in M’... *Mini-Mossad!*” antwoordde hij.

Nou, ik was niet Joods en was ook geen lid van de geheime dienst van Israël, maar ja, ik was een halve dop groot, dus hij had niet helemaal ongelijk.

Ik was mijn hele leven netjes buiten het vizier gebleven van elke rechter die me ‘persoon van belang’ zou kunnen noemen.

Maar ik verkeerde wél tussen mensen die in de “marmeren samenleving”, zoals hij het noemde, net zo zwaar wogen als de paus in een zaal vol kardinalen.

Heren die hun zes nullen niet bij elkaar hadden gesprokkeld met slimme trucs, maar met Maersk-containers vol cocaïne en de kogelgaten van een .338 Lapua Magnum in de ramen van Brink’s-pantserwagens.

Heren die bedrijven runden met een omzet ter grootte van een dorpskruidenier, maar mij wél betaalden voor mijn advies met stapels biljetten van honderd euro, vacuümverpakt in boterhamzakjes.

Heren van de onderwereld.

Mensen die wéten dat jij wéét, maar die je aardig vinden juist omdat je niets vraagt.

En ik vroeg ook nooit wat. Nooit.

Maar ondertussen liet ik ze geloven dat de toekomst lag in investeren in een legale onderneming, de mijne.

Altijd met mijn beste naïeve pokerface, zogenaamd onwetend over hun echte handel.

En om in zo’n dekmantelbedrijf te investeren, zei ik, had je een coach nodig. Een mentor. Een trainer.

Uiteindelijk wist ik ze te overtuigen dat ze mij nodig hadden, een klootzak die nét iets slimmer was dan zij, en die het voor elkaar kreeg om zich te laten betalen voor motiverende meetings waar hij niets anders verkocht dan verbale rookgordijnen, zonder ’s ochtends wakker te hoeven worden met een irritante hoofdpijn veroorzaakt door een kogelgaatje in mijn voorhoofd.

Dat kon niet zomaar iedereen.

Een motivatiecoach spelen voor bedrijven in de omgeving van Milaan, en ondertussen voorkomen dat de lokale steenhouwer je grafsteen al stond te beitelen...

Dat was een vak apart.

We keerden terug naar onze hotels met een glimlach op ons gezicht geplakt als twee idioten, best vreemd voor mensen die precies weten hoe het systeem werkt en hoe triest het eigenlijk is.

Twee glimlachen die alles vertegenwoordigden waar we ons hele leven naar gezocht hadden, zonder de volgende dag weer de oorlog te hoeven verklaren aan de “meesters” van het spel.

De volgende ochtend stond ik vroeg op.

Ik vertrok met al mijn klanten weer per bus richting ons mooie Italië, met als eerste halte Milaan, dat ook mijn halte was na mijn verhuizing uit de hoofdstad.

Slapen onderweg? Geen sprake van.

Ik kón niet, ik had een geheime afspraak die veel te belangrijk was om te missen. Zelfs als de chauffeur achter het stuur een hartaanval zou krijgen, moest ik daar aanwezig zijn.

Als iemand me op die dag in 2009 had verteld dat de wereld de volgende ochtend zou vergaan, dan had ik niet eens tijd verspild om afscheid te nemen van mijn geliefden.

## "Jackpot"

Dit was geen lullig schermpje, maar een lcd-display van de nieuwste generatie, verstopt in een metalen "kist".

Zo noemden gokhallen dat ding, dat verdacht veel weg had van een compact Star Wars-ruimteschip.

Daarbinnen draaide een processor met een algoritme dat zo zwaar beveiligd was dat het zijn eigen pantser leek te hebben, en dat werkte op een in-en-uitstroom van één miljoen euro aan bets.

Geen grap dus.

Alles kwam uit Oostenrijk: de machines, de software, het hele verdomde systeem.

In Italië werden ze uitgerold en strak gecontroleerd door de officiële gokconcessies, die via glasvezel direct verbonden waren met de Douane- en Monopoliëdienst.

Bij de oude "Comma 6"-automaten had je te maken met verschillende maffiaclans die meedikten in de winst.

Maar bij de nieuwe VideoLotteries was er nog maar één partij die je probeerde te flessen: de Staat.

Geen munten meer, maar biljetten tot € 500, met winsten die konden oplopen tot ver voorbij de € 500.000.

Nadat ik uit de bus was gestapt en mijn klanten had uitgezwaaid, nam ik meteen de tram naar een van de grootste gokhallen van Milaan.

Om precies twee minuten over middernacht gleden de automatische deuren open.

Voor me lag een scène die me met open mond liet staan.

“Godver... er is helemaal niemand,” mompelde ik tegen mezelf.

De zaal lag er perfect bij: alle machines stonden aan, alles spic-en-span...maar op de vloer en de mahoniehouten buffettafel lag het echte slagveld.

Asbakken die uitpilden van de peuken, overal.

De lucht hing vol met de geur van hersendood.

Stiekem hoopte ik dat iedereen zijn portemonnee helemaal had leeggespeeld, zodat ik die 85% uitbetaling kon opstrijken van al het geld dat sinds de lancering van de nieuwe VLT's die ochtend in de machines was verdwenen.

Toen kwam er iemand vanachter de bar: een ober in krijtstreep pak, met een das en een champagneflûte in zijn hand.

En een gezicht alsof hij nog liever een dag lang afkickpillen aan junkies uitdeelde dan één minuut gokverslaafden moest bedienen.

Ik bedankte hem beleefd en sloeg het glas af, zoals elke doorgewinterde speler doet: niet drinken, niet praten — eerst scannen.

Hoeveel machines zijn bezet?

Wie zit waar?

Waar zit het geld?

Waar zit het verlies?

En vooral: waar zit de kans?

Ik raakte volledig in trance.

Hoe dichterbij die muur van schermen kwam, hoe harder de adrenaline begon te borrelen.

Lichten, kleuren, neon — prachtig en tegelijk dodelijk.

Het kon je in één klap alles afnemen, maar het je ook in één seconde een jaarinkomen geven van een kantoorbediende.

Ik was er klaar voor, portefeuille gevuld: € 6000 in briefjes van vijftig.

Zo'n bijzondere dag vier je niet met twee euromunten.

Mijn arsenaal stond in verhouding tot mijn drang om uit die kooi te breken die me al verstikte sinds mijn zorgeloze studententijd, betaald door de goede zielen die mijn ouders waren.

Ik had nauwelijks plaatsgenomen of ik hoorde een harde nies achter me.

Ik draaide mijn hoofd in één klap 180 graden, *Exorcist-stijl*, en riep tegelijk: “Wat is dit in godsnaam?! Een circus?! Zit iemand me te fucken?!”

Ik verstijfde. Mijn gezicht trok wit weg.

Randy. Het was Randy.

Gewoon. Daar.

Op nog geen halve meter van me.

Godverdomme.

Een ijsskoude zweetlaag brak meteen door op mijn rug.

Ik stond op het randje van een beroerte.

Mijn duivelse blik veranderde in één seconde in de blik van een kind dat betrapt wordt door zijn moeder terwijl hij stiekem door pornoboekjes bladert op zijn kamer.

We keken elkaar even aan, lang genoeg om te beseffen dat we er allebei waren met hetzelfde doel.

Beiden met dezelfde zieke droom in ons hoofd.

Na de eerste schok, schoof hij naar me toe, legde hij zijn hand op mijn schouder en ging zitten aan de VLT naast de mijne.

Woorden waren niet nodig, we begrepen elkaar zonder te spreken.

“Randy, wat gaan we doen?”

Gaan we al die verdomde ‘Hoeden’ op het beeldscherm te voorschijn toveren of wat?” riep ik uit.

“Die Hoeden? We gaan ze laten vliegen, maat!

Zoals bij zo’n idiote diploma-uitreiking waar iedereen z’n pet in de lucht slingert!” riep Randy,

‘Hoeden’ was gewoon onze taal voor het hoogste symbool in *Book of Ra*, de kroonjuweel-machine van Necromatic die de hele gokwereld had leeggezogen.

In de praktijk was het gewoon een cartooneske afbeelding van een Hollywoodpersonage uit de jaren 80 die telkens bij een winnende combinatie zijn hand op zijn leren hoed legde om zich te beschermen tegen een zandstorm.

In nog geen uur hadden we het geld erdoorheen gejaagd:

€ 5900 van mij, € 4300 van hem, en een halve tabaksfabriek aan sigaretten weggepapt.

Niets wat we niet kenden: de misselijkheid, de voortdurende regen van peuken op de vloer, en het laatste restje zelfrespect dat met elke trek wegbrandde.

Als je alles nu meteen wilt en je denkt zoals de gemiddelde sterveling, dan heb je maar twee opties: of je berooft een geldwagen, of je komt terug uit Bogotá met een koffer vol “poedersuiker”.

Dus eigenlijk komt het hierop neer: óf je loopt het risico dat iemand je een kogel door je kop jaagt, óf je eindigt je dagen met een gestoorde celgenoot die op het bovenste stapelbed in een gevangenis zijn teennagels zit te knippen.

Wij hadden allang gekozen voor de andere optie, de snelweg der kampioenen: Het gokken.

Daar waar je alles inzet, inclusief het toekomstig vermogen van je nakomelingen.

Zelfde kans om slecht te eindigen, maar dan tenminste in pak, met stropdas, en zonder strafblad.

De laatste € 100 voor mij, de laatste € 50 voor Randy.

Vanbinnen wisten we allebei al hoe dit zou eindigen: maagtabletten en zoekend naar een haak waaraan we onszelf konden ophangen.

Twee doorgewinterde gokverslaafden zoals wij kenden de smaak van verlies maar al te goed.

Als twee junkies vóór een nieuwe overdosis sloegen we een kruis en riepen we om de “lepel” —voor een gokker gewoon de zaalmedewerker die de machine moest komen bijvullen.

“Broer... We geven ons over aan de Drie-eenheid, de Vader, de Zoon en de Heilige Geest!” riepen we uit, terwijl we een briefje van 100 en vijf tientjes omhoog zwaaiden richting het personeel.

Hij aarzelde, hij begreep ons niet meteen.

“Breng ons drie briefjes van vijftig, mongool!” schreeuwden we hem toe. Meteen rende hij naar de kamer achter het kogelvrije glas waar de kluis zich bevond om het geld te wisselen.

Mongool, bastaard, klootzak, als je aan het verliezen bent, flap je er van alles uit. Want als adrenaline en stress samen door je lijf jagen, dan verdwijnt al het fatsoen meteen.